

Ožel je limono, pokopal ležeče telo s sokom in ga obložil s koščki lovora.

Kačica na platnu je udarila s trupom.

Sedel je na pručko in naložil v peč. Zakuril. Upajoče opazoval tleča polena, dokler se niso vžgala in ni prva gorkost obsijala njegovega gubasto nasekanega lica. Nabrusil je nož.

Kačica na platnu se je mavrično zvila.

Ko je končal, se je pomirjeno naslonil ob golo podstrešno steno in mi hladno velel: Pridi.

Poslušno, lačno sem se spustila skozi strešno okno, k njemu. Z belim damastom sva pogrnila mizo. Kačica je prižgala svečo.

Hiakintie

Peter
Semolič

I

O blagoslovljeni čas ležanja
v travah, v kraljestvu spanja,
ko samotno tečejo reke
skozi kraje, skoz kraljevanja;
– ribji hrbti se iskrijo
– skozi polpriprte veke.

II

Je tak čas, ko veter in ločje
igrata brez Favna, ko noč je,

je odsotnost glasu, besede,
je svet brez imena in moč je,
da v nihanju vetra slišiš
glas-tišino, ki bere Vede:

III

»Modrost je otrokova igra,
ko oponaša gibe tigra,
neveden poplesuje pesem
ob Euroti, po bregu Nigra,
ob reki Po; vse ostalo je
le skisanih, starih glav plesen.«

IV

Pride čas, ko se pesmi zaveš.
Takrat vzameš prtljago in greš,
kar greš skoz pokrajino molka;
oguljene misli starih pleš
na poti izgubiš, opasan
s pogumom, zvitostjo volka.

V

Hijacint

Hijacint je stekel za diskom.
Je umrl z otroškim vriskom
– veselja, v svetlem dnevu.
Z živo rožo (obeliskom)
na ustih, pevec Apolon
poje: o veselju in gnevu.

Seguidille

I

Sedem Špancev prepeva.
Sedem jih pleše.
V sedmem plesu živijo.

V asonancah,
blagih, a strastnih,
se spominjajo mrtvih
skoz seguidillo.

II

Ženske nosijo vodo
ob reki navzdol.
»Prišle smo k vam, mrlič!
Da vas vidimo!
Da poveste, kje
(neutrudni plesalci)
pustili ste ples?«

III

Ponoči, ko zaspijo
psi v kožuhih
in cigani v barakah,
plešejo škornji
po produ v noč.
Don Francisco in tolpa
sedmih mrtvih mož.

IV

Mož iz groba govori:
»Sedem kraljestev
je med mano in tabo.
Sedem vladarjev,
ki ti zaprejo pot.
Sedemkrat boš umrla od
ljubezni do tod.«

V

Si v jutranji zarji, si.
Si v rasti oljke,
v vodnjakih raztresenih
po španoviji.
Si v sedmih rožah,
ki jih sedem rek
nosi proti dnu.

VI

»Kako je tu, sprašuješ.
 Povem ti: Ura
 de Góngore še teče,
 Lorca še pesni
 in včasih vidim
 – Memona sedeti
 v senci starih oljk.«

VII

»Luna je rdeča češnja.
 – Utrgaj mi jo!«
 Cigani spe v barakah,
 psi v kožuhih,
 deklica kliče:
 »Pridi! Zapleši z menoj
 – seguidillo...«

Janez
 Švajncer

Rdeča jopica

Ogledal se je po prostorni avli, ne vedoč, kaj naj bi bilo za velikimi, steklenimi vrati desno od njega, in ko se je nekoliko obrnil, mu je pogled zajel še več vrat in vhodov.

Pritegnile so ga oživiljene električne svetilke, ki so dajale občutek skrivnosti, pogreznjenosti v podzemlje; niti malo ni bilo podobno dnevni svetlobi, temu traku, ki se je raztezal za nekakšno zaveso temine in ga je dosegel šele tedaj, ko je

pobral potovalko in se napotil navkreber.

Postal je za nekaj hipov in se obotavljal, ali mu bo kovinski obesek, ki ga je varoval z zaprto dlanjo, omogočil stopiti v poslopje – povzdignjeno na hribu je raslo navzgor v spoštljivost.